

HANA
MAŠKOVÁ

NEVYŽÁDANÁ POŠTA

KAŽDÝ MÁ NĚKoho,
KOMU BY MĚL NAPISAT
„PROMIŇ“

HANA
MAŠKOVÁ

NEVYŽÁDANÁ POŠTA

KAŽDÝ MÁ NĚKoho,
KOMU BY MĚL NAPSAT
„PROMIŇ“

© Hana Mašková, 2026

© Grada Publishing, a.s., 2026

Všem, jichž se to týká

Prolog

Všechny je sleduji. Už se to nedalo vydržet. Poslala jsem jim to.

Kapitola 1.

Michal: Zahořklej vegan

čtvrtek 10. května

„A s tímle jako co?“

„Vyložit, vodtahat, zapojit, co asi? Jsi tu prvně, nebo co to je za dotazy?“

Prvně tu bohužel nebyl.

„Ty krásu, tohle je aparatura pro jedenáct lidí. To budu sám tahat do osmi. Pošli mi sem někoho.“

„Nikoho nemam. A nebuď dramatickej, hrajou až vod desíti, takže to krásně stihneš.“

„Stihnu, ale voptákuju se z toho, Marceli.“

Marcel pokrčil rameny, cvrnknul nedopalek do rohu malého dvorku a zmizel za těžkými vraty vedoucími do klubu. Michal zlostně kopnul do pneumatiky dodávky, která zabírala skoro celý prostor mezi domy. Ještě jednou nakoukl do jejího nákladového prostoru a bezradně se podrbal na čele. Pak zašátral v zadní kapse starých džín, kecnul si na starou plechovou bednu u zdi a ubalil si cigaretu.

Tahat bedny a ve volných chvílích na nich sedět. Bezvadný. To to vopravdu dopracoval. Skoro přesně tam, kde chtěl být, jen těsně vedle. Nechat si nosit, místo nosit. Vytahovat vlastní, ne cizí nástroje. Nemizet z pódia těsně předtím, než se rozsvítí světla, ale vcházet do jejich záře.

Znovu nasál kouř a ostrá bolest mezi prsty ho probrala z le-targie. Cigareta dohořela rychleji, než čekal, a popálila ho. Další

drobná jizva vedle těch ostatních. Moc přemýšlel a moc kouřil. Vstal a seškvařený filtr ostentativně hodil do prázdného popelníku, který nikdo z kuřáků nepoužíval. Všichni si tu se mnou můžete vytrít, ale já nebudu hovado jako vy.

Připravil si skejty a začal na ně nakládat černé bedny s kovovými rohy a stříbrnými cvočky. Tak ukaž, co tam máš. Bicí, kytary, basu, dechy, mikrofony, kabely, stojánky, efekty, vlastní mix, hmm, pánové jsou něco extra, jasně, kouřák od nás by vám nestačil, hele, nemáš tam i vlastní pary? Nemáš? No to se divím. Bych ti je moc rád pověsil a namířil na tu tvoji vydlabanou palici, aby se ti do rána rozpustila.

Když všechno odtahal na stage, vybalil a zapojil, přišel za ním produkční.

„Michale, kluci by už chtěli zvučit.“

„Marceli, ať si kluci políbí vemeno. Šoupu tu s tím, co se dá. Mohli mi přijít helfnout, když jsou tak nadrženy na to hraní.“

„Tak tyhle kapely si už nevybalujou, to si snad nemusíme říkat, od toho tu seš ty.“

„A ty?“

„No já jim objednával pizzu. Ještě vzadu nějaká zbyla, můžeš si dát. Ale asi žádná veganská, sorry.“ Marcel se zasmál s lehkým nádechem debility a zase vypadnul.

Jasně, vokoušu si suchý kůrky, oslí hlavo. Součástí Michalovy vzpoury proti systému, který ho semlel, bylo, že se zřekl živočišných produktů a sprostých slov. A tak jedl a nadával, jak se dalo.

Když měl hotovo, dolouдал se na bar a poručil si vodu s citronem. Bez ledu. Výroba ledu je zbytečně energeticky náročná, zvlášť v takovémhle vedru, jaký v klubu panovalo.

„Hele ale nevim, jestli je ten citron v bio kvalitě,“ upozornila ho barmanka Lola. Nemyslela to zle, ale stejně ho to vytočilo. Furt tydle kecý. Hleďte si každej svýho.

„Už mě to vytáčí. Furt tydle kecý. Hleďte si každej svýho.“

„Promiň, já tě nechtěla naštvat. Mám tady domácí jabka, nechceš?“

„Nechci. Mam svojí mrkev.“ Chňapnul po podané skleničce a otočil se na barové židli zády k pultu. Zrovna aby mu před nos nastoupila celá kapela, která se vynořila z šatny. Hlasitě se smáli, poplácávali po zádech a významně zdravili Lolu, která se na ně chichotala jako telátko.

„Chraň tě ruka páně, nechat některýho na tebe hrábnout!“ zasyčel na ni výhružně Michal přes rameno. „Ty maj v hlavě ako-rát čerstvě vyvětráno.“

„Že zrovna ty máš péči,“ řekla uraženě a odkrácěla si pro podpis na pupík. Ještě furt byla naštvaná, že ji odmítnul.

Což o to, hezká byla, malá, drobná, s velkýma očima a dlouhými dredy, ale ne zrovna jeho typ. Některý standardy ještě nechtěl opustit, překročit hranice svého vkusu, i když věděl, že to nejlepší už nedostane. Už to bylo pryč. Tak dlouho čekal, až crème de la crème jeho života slíznul jeho nejlepší kamarád. A on se snažil dělat jakoby nic, jako že si ani nevšimnul, ale časem se mu už s tímhle týpkem a životní křivdou nechtělo vysedávat na pivu. Tak ztratil holku, kámoše i chuť na chlast.

Tyhle drobný ranky pod jeho kůží se nikdy nezacelily, protože se stále plnily novým a novým trpkým hnísem. „Je nějakěj divnej. Takovej zahořklej. Najednou, vid’? Čím to asi. Takovej fajn kluk to bejval,“ říkali, když si mysleli, že je neslyší. No jak by taky neměl takovouhle příchut’, když byl med v jeho životě nedostatkový zboží.

Ale Lolu tak hnusně odhánět nemusel. „Nech mě bejt. Nemam zájem,“ asi znělo dost tvrdě. Přitom chtěl říct: „Se mnou bys moc štěstí neudělala, holčičko. Zkus to radši někde jinde. Nechci ti sebou kazit den, ale pohlídám tě, abys nepadla do rukou nějakýho ještě většího blbce.“ Tak to ale neřekl. Bohužel. To už se nedá nic dělat. Mluvit moc neuměl a bavilo ho to čím dál tím

míň. Ať říkal cokoli, ostatní stejně slyšeli, co chtěli. Většinou nějaký bručení a mrmlání a kňučení. Tak ať si rovnou myslí, co je jim libo, on nemusí ještě zbytečně plejtvat kyslíkem.

Lola se vrátila s vyhrnutým tričkem a v odrazu ve skleněných dveřích lednice na nápoje spokojeně zkoumala svůj čerstvý inkoustový úlovek. Mlčky ji pozoroval a bylo mu to líto. Tak moc chtěla něco lepšího, něco extra a výjimečného. Tak jako on. A taky to hledala v šatnách a na pódiích hudebních klubů. Ale chtěla to dostat od těch, co už tenhle prostor zabírali, co se tam roztahovali a kralovali.

On je chtěl všechny vykopnout, vyhnat, vzít si jejich místo a navždycky zamknout. Vydržet tam na výsluní zabarikádovanéj co nejdýl, dokud za pár desítek let nějaký mladý, progresivní hudebníček nevyrazí dveře a neodvezou ho s pietou na zlatým kolečkovým křesle rovnou do síně slávy.

Dopil vodu, s důrazným klapnutím odložil sklenici na bar a odešel zpátky na dvorek. Ubalil si další cigaretu a přemýšlel, jestli do té příští nepřidá něco silnějšího. Prohmatal kapsy a zjistil, že už nic nemá. Teď tu nic nesežene. Musí počkat do večera a koupit si od vyhazovače. Podíval se na hodinky. Ještě nebylo šest. S tím stavěním do osmi trochu přeháněl. V břiše mu zakručelo. S tou mrkví taky přeháněl. Měl už jenom jednu a pro ty pitomý jabka na bar si nepůjde ani za boha. Skočí do města, tady ho teď stejně nepotřebujou. Típnul cígo a vyšel průjezdem na ulici.

Slunce už přepadalo k západu a moc nehrálo. Jako by se vykašlalo na rozdávání sil zrovna takovéhle hnusné díře, jako bylo Ústí. Od řeky foukal studený vítr a přinášel podivný mastný chuchvalec pachů ryb, uhlí a zpocených dělníků. Všechny tyhle věci, co už dávno zmizely, tu ale dál visely v povětří jako historické artefakt.

Toužil se zhluboka nadechnout čerstvého vzduchu, ale to by musel vyběhnout na kopec za městem. Ale k čemu chvíli dejchat

něco lepšího, když se pak člověk musí stejně poslušně vrátit dolů do stoky a všechn ten krásnej kyslík vypustit z plic, ještě než mine ceduli. Čistej vzduch patřil lepším lidem, těm, co si mohli postavit baráky nahoře nad tím vším. Nasávaj ho a ani jim ho nemůžeš ukrást. Vozit jim tak v barelech před vrata smrad z šachet a továren a vypouštět jim ho do opulentních zahrad, kde všechno vypadá neskutečný, až umělý. A pak v noci ty barely zase plnit tím jejich svěžím vzdouškem a dávkovat si ho doma před spaním. Věděl přesně, od kterýho baráku by ten vzduch pumpoval. Od toho, co jim patřil, než o něj fotr přišel. Od toho velkýho bílýho s kamennou terasou a dřevěnýma okenicema, co tak lehounce vrzaly, když foukal vítr. Tehdy mu vítr ještě nevalil, přinášel samý krásný vůně. Koláčů, kytěk a opalovacího krému, kterým ho maminka mazala, protože býval bledý dítě. Pak už ale nic z toho nebylo a jeho kůže si musela zvyknout. Teď už byla hnědá jako kůže všech sprostějch chlapů dole z města. Jen ty blond vlnitý vlasy mu zůstaly.

Pokračoval zašlými ulicemi, které se mezi sebou proplétaly jak hromada červů. Ruce zabořené v kapsách, občas kopl do kamínku a ten zazvonil o popelnici. Poslouchal, jak která zní. Skladatel podkresu vlastní životní pouti. Došel až k zašlé obchodní promenádě, kde na sebe podniky vrstvily jeden vývěsní štít přes druhý a snažily se přebít konkurenci ne kvalitou, ale cenou. Mnozí tenhle boj už prohráli, ale jejich jména nade dveřmi a zaprášené výlohy tu stále zůstávaly. Kdo by se sem taky hrnul. Někdy bylo těžké poznat, kdo ještě funguje a kdo už to vzdal. Někdy se „Přijdu hned!“ změnilo na věčnost.

Před zeleninou skoro na konci stálo na chodníku zaparkované chladicí nákladní auto. Jeho řidič právě vyložil obří hromadu brambor, zelí, banánů, broskví, citronů, pomerančů, paprik, rajčat, melounů a poslední přepravku cibule a dohadoval se o něčem s majitelkou.

„Dovez jsem to? Dovez. Je to to, co jste si vobjedla? Je. Tak mě to dál nezajímá. Tady mi to podepište, milostivá, a já musím padat. Nemam tu na vás celý den.“

„Říkám vám, že to takhle nepřevezmu.“

„A já vám říkám, že v papírech žádný skládání dozadu nemam.“

„A co s tím teď mam dělat?“

„Jo, to už není moje starost.“

„Vždyť to bych se s tím vláčela do rána a mezitím mi to děcka rozkradou.“

„Dobře, tak já si to podepíšu sám, když s váma není žádná řeč.“

„Udělejte to a objednála jsem od vás naposledy.“

„Žádná škoda, já mam nervy jenom jedny a nenechám se tu buzerovat kdejakou protivnou bábou.“ Naskočil do vozu, prásknul dvířky a zmizel.

„Neřád jeden,“ vyprovodila ho zelinářka.

„Dobřej, co to bylo za idiota? Můžu vám pomoci?“

„Ahoj, Michale, no to bys byl zlatej! Já už jsem poslala všechny domů, musím už zavírat. Měli mi to přivést až zítra, ale on se tu najednou zjevil, vyložil to a nechal mě tu s tím.“

„No jo, idiot. Tak ukažte, kam to mám dát?“ Michal s chutí nakládal pytle, lodny a krabice na rudlák a odvážel je do skladu za krámkem. Tady mu to tahání beden nevadilo. „A kolikátěj dneska?“

„Dneska teprve třetí,“ zasmála se žena. Sčítání idiotů byla jejich pravidelná kratochvíle. „A co u tebe?“

„Jedenáct malejch a jeden velkej.“

„Tak to ti můžu jen závidět.“

Stála rozkročená u regálů, ruce sevřené v pěstích opřené v bok na bílé zástěře a ukazovala, co kam složit. Silná, majestátní. Vždycky se zajímala, jak se má, ale tak nějak opravdicky, ne jen

aby řeč nestála. A on jí ochotně všechno vyprávěl a přitom skládal, opravoval, čistil, sčítal inventuru, co bylo potřeba. Personál tu měla neschopný, ale zbavit se ho nechtěla. „Jsou to moji blbouni, kdopak jinej by je zaměstnal?“

Když měl hotovo, napakovala mu velkou tašku čerstvého ovoce a zeleniny.

„Tumáš, ale prosím tě, až zase přijdeš, dám ti další. Tohle jako revanš za tu pomoc nestačí.“

Poděkoval. Přišlo mu to vhod. Kdyby se cpal bůčkem a točěňákem jako ostatní, vyšlo by ho to levnějc. Rostlinná strava mu trochu lezla do peněz. Zakousl se do šťavnaté broskve a spokojeně se vydal zpět. Rozhodl se to ale vzít druhou stranou přes město, aby se ještě stavil doma a nechal tam vejslužku. Poslouchat v klubu zase ty kecy o kedlubnách vopravdu nepotřebuje.

Došel k ošuntělému přízemnímu domku s fasádou v barvě rozmočené prašné cesty. V kapse vylovil klíč, otočil jím v zámku a ramenem se opřel do dveří, aby povolily. Div, že je babi ještě sama otevře. Měl by s tím něco udělat. Jednou ji tu najde stát na dešti, protože se nedostane domů. Nevěděl, že už teď jí musí pomáhat s otevíráním dveří soused, často už to nezvládl ani děda.

„Haló, jste doma?“

„Jsme. Ahoj.“

„Jenom si sem něco hodim a zase letim. Vem si z toho, co potřebuješ.“

„Děkuju, Míšo. A máš tady nějaký psaní.“

„Jo, to bude zas nějaká blbost. Já se na to kouknu pak.“

„Mám ti to dát nahoru?“

„Prosím tě, tam nechod, ty schody jsou pořád na prd. Zatím čau, babi.“

„Ahoj a přijď brzo.“

Měl by ty schody už konečně srovnat a přidělat zábradlí. Měl by s tím vrškem vůbec už pohnout. Od doby, co se jeho fotr

dostal do problémů, bydlel u prarodičů. Tenkrát tomu ještě příliš nerozuměl, byl čtyřleté děcko a pobyt u babičky mu připadal jako nekonečný prázdniny. Před pár lety se už zdálo neúnosný mačkat se dál v malém pokojíku a obytný kuchyni v přízemí, a tak se pustil do zvelebování tmavé půdy. Místa tam bylo ještě méně než dole. Se svojí vejškou mohl využívat sotva půlku prostoru pod sedlovou střechou sahající až k podlaze, ale konečně to bylo jenom jeho. Na nic lepšího stejně neměl a nechtěl staroušky opustit. Tak aspoň něco. Akorát jak šlo o jeho vlastní projekt, moc času mu nezbyvalo. Čtyři dny v týdnu dělal v klubu, k tomu objížděl festáky jako bedňák, pomáhal kámošům a v zelenině a prarodičům, kterým už docházely síly.

„Uč se, pitomejch hlav je všude kolem dost. Lepší je mít prasu za bolavou hlavu, než za bolavý záda,“ říkaval mu děda, když byl malej. Jo, to byl původní plán. Dobrej plán. A on se snažil, vážně moc. I když nebyl žádný génius od pánaboha. Proseděl nad učebnicemi víc času než ostatní, aby měl alespoň průměrný výsledky, ale nadšení ho neopouštělo. Pamatoval si ten den, kdy ho babička přemlouvala, ať už to zavře a jde si ven zahrát s klukama fočus. On ale odmítl a druhý den napsal test na velkou násobilku nejlépe z celé třídy a učitelka ho přede všemi pochválila. Byla to jedna z nejšťastnějších chvilék jeho života. Často se k ní vracel.

Když pak na učení sám nestačil, nabízel ostatním spolužákům svoje svačiny, ne aby mu dávali opisovat, ale aby mu po škole látku vysvětlili. Na místní základce v dělnické čtvrti to na děti z podobně bídných poměrů platilo. Když se pak ale jako zázrakem dostal na obchodku, kde se setkal s pár bývalými sousedy z velkých domů na kopcích, houska s pár tenkými kolečky salámu už nestačila.

Objevil ale jiný talent. Učitelka ho jednou vyhmátla, jak si pod lavicí píše básničku. Přihlásila ho s ní na recitační soutěž

O veršotepeckou kovadlinku, čímž uchránil celou třídu od nácviku nablblých veršů od dávno obrozeného básníka a rázem byl za hrdinu. Strčili ho do autobusu, odvezli do sousedního města, tam s přehledem porazil všechny předčasně vyspělé dívky i neduživé brýlonoše a vracel se domů jako král.

Později objevil partu starších kluků, kteří seděli v parku, vyřvávali odrhovačky a mlátili do kytar. Ochotně ho naučili to málo, co uměli, a on jim na oplátku psal po nocích texty na zakázku. O nerudným řezníkovi na rohu, o prsatých třetačkách, o rozvařených obědech v jídelně. Psal, zpíval a hrál už líp než jeho učitelé a najednou je nikdo nevyháněl, nikdo jim nenadával. Lidé se scházeli, poslouchali a smáli se. Pak si z úmorných brigád konečně naspořil na vlastní dřevo – krásný, černý, lesklý, ze zastavárny v tý nejšpinavější čtvrti. Po improvizovaným koncertě na náměstí, kterej rozehnali policajti, se stal definitivně bohem. Všechny holky na něj koukaly s obdivem, někteří kluci ho nenáviděli a jiní zas uznale pokyvovali hlavami a plácali ho po zádech. A on hrál a skládal a koncerty přibývaly a lidi chodili a holky šílely a kámoši mizeli a objevovali se noví. A pak jednou přišel fotr a všechno skončilo.

Stál zase před klubem. Z plakátu vedle dveří se na něj tlemila parta debílků, která si od něj dneska nechávala posluhovat a on se zmohl jen na to, aby kopnul do hromady kamínků na silnici.

Kapitola 2.

Max: Peníze jsou to měřítko

čtvrtek 10. května

„Čtvrtek 10. května 9:30 meeting se členy boardu.“ Ale nee... Já na to zapomněl. Díky bohu za ty upomínky. Ale nee... Nejsem doma. Kde to jsem? U ní? U...? Nicol? Že já vůl se nechal ukecat, abych zůstal až do rána. Teď nemám čistou košili. Kde je vůbec ta včerejší? Hledám, hledám. Tak a teď nemám ani ponožky.

„Kotě, do čeho jsem to šlápnul? Tady je něco mokrého.“

„To asi Chanelka udělala loužičku. Spinkali jsme nějak dlouho.“

Debilní Šanelka.

„No a můžeš mi půjčit nějaký ponožky? Tyhle rovnou strčím do sáčku na hovna.“

„Jasně, broučku, mám takový dlouhý natahovací, ty ti budou. S obrázkem, abys měl veselejší den. Koukej, je na nich sushi. Dostala jsem je k Vánocům, protože mám ráda sushi. Nádherný dárek, vid'? Když tě někdo takhle zná a vystihne.“

Jo, mrtvá ryba tě perfektně vystihuje.

„Jiný nemáš?“

„Ne, vem si tyhle. Jsou moje nejoblíbenější a já ti je půjčím. Takový jako znamení lásky.“

Silonový memento lásky. Spíš memento mori. Neoholenej, ve zmuchlaný košili kráčel na nejdůležitější schůzku tohoto roku v ponožkách cizí holky s motivem nakrájený syrový ryby,

kteřá vypadala jako terč přímo na jeho achilovce. Pomni, žeš smrtelný. Pomni, s kým mrháš svým časem. Peníze jsou to měřitko. A tak si zaběhl do toho nejdražšího obchodu, co je cestou, aby si koupil novou adekvátní výstroj.

„Prosím vás, vezmu si tuhle bleděmodrou košili ve slim fit, esko a jedno balení černých ponožek. Ano, ty hedvábné. A mohla byste mi tu košili rovnou vyžehlit?“

„Co prosím?“

„No potřebuju si ji hned vzít a nemůžu mít na břiše ty sklady. Co je na tom k nepochopení?“

„Omlouvám se, ale to my tady neděláme.“

„Támhle vidím napařovací kartáč. Mohla byste ho zapnout?“

„Ten ale používáme jen na vystavené oděvy.“

„A za tisícovku ho použijete i na moji předraženou košili?“

„Za tisíc korun vám ho půjčím a můžete si svoji novou košili z prémiových materiálů napařit sám. Ale jen na dvojku prosím. Na poškození způsobené neodbornou údržbou se reklamace nevztahuje.“

Tak tahle pipina už zejtra do práce nepřijde. Stojím tu jak idiot, sushi se mi roluje dolů a fénuju si košili. Tohle jsem dělal naposledy na vysoký, když jsem se polil vínem deset minut před zkouškou z makra. Tehdy mě ta zápůjčka ale stála jen chvilku muchlování s docentovou asistentkou v kabinetu. Proč tam sakra vlastně měla fén? Zkoušející sice stejně po čuchu poznal i odrůdu toho vína, ale pochválil mě za výběr a cestu za červeným diplomem jsem si nekomplikoval. A otec byl rád. Takže win-win. Pořád je to win-win. Nebo alespoň pro mě. A to tak nějak stačí.

Mrsknul napařovačku na stojan a schválně ji nevypnul. Jen ať má ta čůza taky trochu co na práci. Dneska ho mají na boardu hodnotit. Co z toho asi bude? Mohli by ho povýšit na Head of Department pro celou střední Evropu. Nebo aspoň Slovensko a Maďarsko. Nějak se začít musí. Výsledky by na to měl. Teda

pokud ho nechtějí vyhodit za to, že zbouchnul milenkou generálního a ona to hodila na něj, protože z něj vyrazí vyšší alimenty. To byl podle Maxe zcela relevantní argument a byl dost rád, že ho poslechla. Teda pokud to teď nevyklopila. No uvidíme. Měl ještě patnáct minut.

Maxmilián byl oportunista. On to lišácky zjemňoval na „příležitostník“, když se ho někdo pokusil atakovat tímto označením. Všechny věci ve svém životě dělal ze dvou důvodů – aby byl otec spokojen a aby to jednou už nemusel řešit.

Na střední škole ho fascinovala filozofie, sociologie, psychologie, nové formy umění. Trávil hodiny četbou knih, sledováním experimentálních filmů a návštěvami bizarních výstav, po kterých následovaly vášnivé debaty s Vladěnou. Tedy Ladou, tak jí říkal on.

Byla o rok mladší než on a o věčnost lepší než všichni ostatní. Málokdo si k ní troufl blíž, ale on jí prostě jednou v hospodě přitlačil ke zdi a dramaticky řekl: „Ty mě fascinuješ.“ Ona se jen zasmála a nakráplým hlasem zašeptala něco jako „To mě nepřekvapuje“, a měla ho na kolenou. Navždycky. Tam to začalo. Malý nenápadný třesk, který slyšeli jen oni dva a který stvořil jejich vesmír, tak moc vzdálený tomu normálnímu. Hádala se s ním i vášnivě souhlasila, provokovala ho, pouštěla ho o krok blíž a pak zase ucukla. Byli jako dvě zrcadla proti sobě – oba chtěli mít poslední odraz. Nedokázali přestat. Pustit jeden druhého, ale ani být spolu. „Jsme moc stejní, na to abychom spolu mohli chodit“, plácal tehdy. Taková kravina. A stejně ji nepustil, i když byl s jinou.

Hodiny na ni vydržel civět, objednávat jí Müller Thurgau, dvě deci za dvacet sedm korun. To ještě člověk opil holku za kilo. K tomu krabička lehkejších cigaret. Jakmile se potkali, musela padnout za večer. Připaloval jí jednu za druhou, díval se, jak potahuje, a přivírá přitom oči a děsně ho to bralo. Sám se